

Der næst genoptoges forhandlingen om de på dagsordenen under punkterne 6-12 opførte sager.

(Foregående del af anden behandling findes i tidenden sp. 3832).

Helge Larsen: Der blev under forhandlingerne i formiddags både fra venstres og det konservative folkepartis side ironiseret lidt over, at regeringen nu skal til at bruge sit flertal. Jeg synes, det på den baggrund er rimeligt at minde om, at det ikke er ret mange dage siden, at der netop fra det konservative folkepartis side lød bemærkninger om, at regeringen jo har et flertal. Kort efter at det var klart, at regeringen måtte gennemføre helhedsløsningen på sine egne stemmer, slog man om fra konservativ side; jeg tror, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var den første af de konservative, der indledte den nye linje, nemlig i sin mandagskronik i Aktuelt i mandags, og den er altså fulgt op her i dag af det ærede medlem hr. Poul Møller.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen henviser til, at dette flertal hvilede på nogle ganske få hundrede grønlandske stemmer. Jeg erkender, at det er rigtigt, at regeringens flertal hviler på én stemme her i salen. Men mon vi ikke nu skulle være kommet dertil, at vi hører op med at tale i denne forbindelse ganske særlig om grønlandske stemmer. Ved grundloven af 1953 blev Grønland jo anerkendt som en ligeberettiget del af riget. Det er et synspunkt, som jeg skulle tro at man, ikke mindst fra konservativ side, ville lægge vægt på, og derfor mener jeg, det vil være rigtigt at undlade denne stadige henvisning til nogle få hundrede grønlandske stemmer.

Man kan vel også, netop når nu dette med regeringsflertallet fremhæves så stærkt, gøre opmærksom på, at det antal stemmer, der kan rejses imod regeringsflertallet, hvis de rejses alle sammen, hidrører fra så forskellige partier som de uafhængige, det konservative folkeparti, venstre og socialistisk folkeparti. Jeg tror ikke, det er nogen særlig marchduelig hær, der her er tale om; den er måske marchduelig, men i hvert fald næppe i stand til at marchere i samme retning.

Der blev også fra både venstre og det

konservative folkeparti i dag til formiddag — som man har gjort det i ugens løb — gentagne gange sagt, at der var ikke tid til en forhandling. Mon de to partier ikke er klar over, at situationen var ved at løbe op i en spids, hvor vi stod i risiko for en stor konflikt på arbejdsmarkedet, og at vi derfor var i en situation, hvor der skulle handles og handles relativt hurtigt? I øvrigt kan de to partier jo ikke være uvidende om hele den situation, som landet stod i. Man var inde på det allerede så tidligt som ved åbningsdebatten i folketinget i oktober i fjor. Allerede før den tid havde i øvrigt formanden for Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder-Forbund, Alfred Petersen, fremhævet, at der måtte findes en ordning på de lavtlønnedes problemer. Under åbningsdebatten blev det fra alle partiers side, så vidt jeg erindrer, erkendt, at her lå netop et problem, man måtte tage stilling til. På Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder-Forbunds kongres i november blev denne linje ganske tydeligt fremhævet igen.

De to oppositionspartier kan således ikke have været uvidende om, hvilke problemer der rejste sig her, og endnu tydeligere blev jo hele komplekset af økonomiske problemer lagt frem i det økonomiske råds redegørelse til regeringen af 18. december 1962. Det var de to oppositionspartier heller ikke uvidende om. De var heller ikke uvidende om, at statsministeren den 4. januar havde et møde med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter og for erhvervsorganisationerne, og at man dér fra alle sider gav tilslutning til princippet om at søge en samlet løsning på alle forårets problemer.

Yderligere blev der, så vidt jeg erindrer den 25. januar, afholdt et møde i statsministeriet med deltagelse af de to oppositionspartier. Det er således ikke rigtig tale fra de to partiers side at sige, at der ikke har været tid. Der har været tid til at drøfte disse problemer igennem, tænke dem igennem og tage sin stilling til dem. Ikke desto mindre kom vi nu, efter at regeringen havde forelagt sine forslag, dertil, at der fra de to store oppositionspartiars side ikke var noget alternativ til det, som var foreslået af regeringen. Der har ikke været en konstruktiv plan fra oppositionen til en løsning af de problemer, som vi står over for her i februar og i marts måned. Det er de faktiske forhold, og det